

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Zuzanou Bystřickou v právní věci žalobce **K .H.**, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky** se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31.3.2011, č. j. OAM-87/ZA-ZA06-P13-2011,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

Dne 16.3.2011 podal žalobce, občan Iráku žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice.

Žalovaný ve věci rozhodl rozhodnutím ze dne 31.3.2011, č. j. OAM-87/ZA-ZA06-P13-2011, a to tak, že řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) zákona. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu). Zároveň vyslovil, že žádost je nepřipustná podle § 10a písm. b) zákona o azylu a vyslovil, že státem příslušným k podání mezinárodní ochrany je podle čl. 13 Nařízení Rady (ES) č. 324/2003, Švédské království.

V zákonem stanovené lhůtě podal žalobce proti tomuto rozhodnutí žalobu. Namítl porušení § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2 a 3, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu, čl. 8 odst. 2 písm. b) Směrnice Rady 2005/85/ES (procedurální směrnice), neboť žalovaný nezjistil přesné a aktuální informace z různých zdrojů týkající se obecné situace v zemi původu žalobce. Dále namítl porušení § 19 odst. 1 zákona o azylu a to opět z důvodu nezjištění informací ze země původu vztahujících se k možnému porušení pravidla non-refoulement. Domnívá se rovněž,

že došlo k porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, neboť žalovaný nezjistil, zda mu nehrozí ve Švédsku vydání zpět do jeho vlasti, kde je jeho život a svoboda v ohrožení.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalovaný v řízení postupoval v souladu s příslušnými právními předpisy a dbal na zachování práv žalobce. Žalovaný v řízení zohlednil veškeré informace a dospěl k závěru, že v souladu s čl. 13 Nařízení Rady (ES) č. 324/2003 je státem příslušným k podání mezinárodní ochrany Švédské království. Dne 30.3.2011 obdržel žalovaný souhlas Švédského království s přijetím žalobce zpět na své území. Švédsko v rámci azylového řízení dále posoudí žádost žalobce za použití principu non-refoulement a není tedy důvod se domnívat, že by žalobci automaticky hrozilo vydání ze Švédska do jeho vlasti. Pro rozhodnutí žalovaného ve věci byly dány veškeré podmínky.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a v souladu s § 75 s.ř.s. vyšel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po splnění podmínek ust. § 51 s. ř. s. rozhodl o věci samé bez nařízení jednání.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalovaný při rozhodování vycházel z podkladů získaných z databáze EURODAC, které jsou součástí správního spisu. Z nich jednoznačně vyplynulo, že žalobce podal dne 5.6.2008 žádost o udělení mezinárodní ochrany na území Švédského království. Jeho výpověď učiněná při podání žádosti v ČR, že nikdy v minulosti o udělení mezinárodní ochrany nežádal a zemi původu opustil dne 20.2.2011 se ukázala být nepravdivá. Žalobce v podané žalobě nevznesl žádné námitky proti tomuto zjištění, ani proti konstatování žalovaného, že jeho výpověď ohledně cesty do České republiky pokládá za značně nevěrohodnou a ničím nedoloženou.

Soud se nejdříve zabýval námitkami žalobce směřujícími k porušení procesních předpisů, a to § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2 a 3, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu, čl. 8 odst. 2 písm. b) procedurální směrnice, § 19 odst. 1 zákona o azylu. Uvedené námitky jsou nedůvodné. Žalovaný ve věci postupoval v souladu s právními předpisy, kterými je povinen se řídit, s ohledem na konkrétní okolnosti zjistil v dostatečném rozsahu stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, přičemž opatřil dostatečné podklady, ze kterých vyšel a které byly potřebné ke zjištění stavu věci. S ohledem na použitá ustanovení zákona o azylu svoje rozhodnutí také dostatečně konkrétně odůvodnil. Vzhledem ke zjištěnému skutkovému stavu věci neměl žalovaný povinnost vyhodnocovat ohrožení žalobce vážnou újmou v případě návratu do země původu. Rozhodnutí žalovaného totiž nemá za následek návrat žalobce do země původu, ale to, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany bude posuzovat Švédské království. Nebyl tedy důvod, aby žalovaný opatřoval informace o bezpečnostní situaci v zemi původu žalobce.

Soud se ztotožňuje se žalovaným, že v případě žalobce nelze aplikovat při určení příslušného členského státu k projednání žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany kritéria uvedená v čl. 6-12 Nařízení Rady (ES) č. 324/2003, neboť žalobce není nezletilou osobou, netvrdil, že by v některém členském státě měl rodinného příslušníka, není držitelem platného povolení k pobytu ani víza a nebyla zjištěna ani existence předpokladů uvedených v těchto člancích.

Podle čl. 13 Nařízení Rady (ES) č. 324/2003, pokud nemůže být na základě kritérií uvedených v tomto nařízení určen žádný členský stát příslušný k posouzení žádosti, je k posouzení žádosti o azyl příslušný první členský stát, kde byla žádost podána.

Dne 30.3.2011 žalovaný na základě svého dotazu obdržel souhlas Švédského království s přijetím žalobce podle § 16 odst. 1 písm. e) Nařízení Rady (ES) č. 324/2003.

V daném případě se soud rovněž ztotožňuje s názorem žalovaného, že nebyly zjištěny žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by povinnost Švédského království k přijetí žalobce zanikla. Žalobce neprokázal a nebylo ani jinak zjištěno, že by žalobce opustil území členských států ES. Tuto skutečnost nenamítla ani švédská strana.

Podle § 10a písm. b) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie. V řízení bylo jednoznačně prokázáno, že státem příslušným k posuzování žalobce je Švédské království, byly tedy naplněny předpoklady, aby žalovaný ve věci rozhodl dle tohoto ustanovení a řízení zastavil podle §25 písm. i) zákona o azylu.

Žalobce v žalobě především namítal, že žalovaný porušil zásadu non-refoulement, zakotvenou v zákoně o azylu a dále v mezinárodních smlouvách, pokud se sám nezabýval nebezpečím, kterým je žalobce ohrožen v případě návratu do země původu a pokud nezkoumal, zda mu v Švédském království nehrozí vydání do vlasti. Tato námitka je nedůvodná. Protože bylo prokázáno, že byly splněny podmínky pro použití ustanovení §10a písm. b) zákona o azylu, neměl žalovaný povinnost zabývat se možným porušením principu non-refoulement. Rovněž Švédské království, které bude rozhodovat o žádosti žalobce je vázáno mezinárodními smlouvami a při posuzování žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany bude tento princip respektovat.

Krajský soud v Brně na závěr konstatuje, že vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem dospěl k závěru, že správní rozhodnutí bylo vydáno ve shodě se zákonem a žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst.1 s.ř.s. Úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku, který nabývá právní moci dnem doručení (§ 54 odst. 5 s.ř.s.) je přípustná kasační stížnost za podmínek stanovených v § 102 a následujících s.ř.s., která musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Brně ve dvojím vyhotovení. Stěžovatel, který nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Brně dne 28. července 2011

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
samosoudkyně